

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň
Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **N. H. N.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem na území republiky X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2016, č. j. MV-44546-6/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) domáhá podanou žalobou zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „žalovaný“) ze dne 22. 4. 2016, č. j. MV-44546-6/SO-2016, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 11. 2. 2016,

č. j. OAM-3971-53/TP-2014. Tímto rozhodnutím prvostupňový orgán podle § 87k odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky jako rodinného příslušníka, podanou podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) ZPC.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně shrnuje, že účastník řízení dne 27. 2. 2014 podal prvostupňovému orgánu shora specifikovanou žádost. Prvostupňový orgán dne 4. 11. 2014 pod č. j. OAM-3971-28/TP-2014 vydal rozhodnutí, jímž žádost podle § 87k odst. 1 písm. b) ZPC zamítl z důvodu obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Z podnětu odvolání účastníka řízení žalovaný dne 20. 7. 2015 pod č. j. MV-164303-5/SO-2014 rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s pokynem vyslechnout účastníka. V novém řízení prvostupňový orgán předvolal k výsledku účastníka řízení a jeho družku na den 30. 9. 2015. Dne 29. 9. 2015 Mgr. Petr Václavek, který účastníka zastupuje, zaslal jménem účastníka prvostupňovému orgánu omluvu, že se úkonu nemůže účastnit z důvodu kolize, ve shodném termínu musí být přítomen u jednání u Městského soudu v Praze, na výsledku u OAMP Liberec, na dvou úkonech na Policii ČR Křižíkova, u výsledku svědků ve VV Litoměřice a při jednání na Okresním soudu Praha východ, současně požádal o náhradní termín výsledku.
3. Žalovaný konstatuje, že prvostupňový orgán následně ověřil, že dne 29. 9. 2015 byla vyrozuměna Advokátní kancelář Čechovský & Václavek (advokátní kancelář, v níž jmenovaný zástupce působí), že se na Oddělení pobytu cizinců Liberec s největší pravděpodobností neuskuteční plánovaný výslech dne 30. 9. 2015. Prvostupňový orgán dále zjistil, že ve Vazební věznici Litoměřice nebyla evidována dne 30. 9. 2015 přítomnost Mgr. Petra Václavka. Okresní soud Praha-východ sdělil prvostupňovému orgánu, že dne 30. 9. 2015 nebylo nařízeno žádné jednání, kterého by se Mgr. Petr Václavek účastnil jako zástupce. Městský soud v Praze prvostupňovému orgánu sdělil, že dne 30. 9. 2015 u soudu probíhalo ústní jednání, kde Mgr. Petr Václavek vystupuje jako zástupce. Následně z protokolu o hlavním líčení ze dne 30. 9. 2015 bylo tamním soudem zjištěno, že dne 30. 9. 2015 jmenovaný zástupce byl u jednání zastoupený Mgr. Kehlem, a Mgr. Petr Václavek dne 30. 9. 2015 nebyl na Městském soudu v Praze přítomen. Prvostupňový orgán nevyhověl žádosti zástupce o stanovení náhradního termínu výsledku účastníka, o čemž ho informoval písemností ze dne 7. 12. 2015, č. j. OAM-3971-49/TP-2014, a dne 11. 2. 2016 pod č. j. OAM-3971-53/TP-2014 žádost účastníka řízení o trvalý pobyt zamítl.
4. Žalovaný konstatuje, že žalobcův zástupce byl o předvolání k výsledku účastníka na den 30. 9. 2015 vyrozuměn dne 26. 8. 2015 písemností datovanou dne 25. 8. 2015. Účastníkovi řízení bylo toto předvolání doručeno dne 1. 9. 2015. Na stejný den byla k výsledku předvolána i družka účastníka řízení. Podle žalovaného jak účastník řízení, tak jeho zástupce, obdrželi informaci o termínu konání výsledku s dostatečným časovým předstihem, přesto dne 1. 9. 2015 podali návrh na opatření proti nečinnosti prvostupňového orgánu. Žalovaný provedení výsledku účastníka považoval ve věci za nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což bylo i důvodem, pro který bylo předchozí rozhodnutí zrušeno.
5. Žalovaný poukazuje na rozhodnutí prvostupňového orgánu, který konstatoval, že se účastník mohl k výsledku dostavit bez zástupce, příp. se mohl zmocněný zástupce dát zastoupit na základě substituční plné moci. Žalovaný k tomuto doplňuje, že v plné moci, kterou účastník udělil Mgr. Petru Václavkovi, jež byla prvostupňovému orgánu doručena

dne 27. 2. 2014, je uvedeno, že advokát je oprávněn ustanovit za sebe zástupce. S ohledem na znění § 33 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), žalovaný považuje za zřejmé, že se jedná o možnost danou zákonem a za určitých podmínek. Žalovaný se ztotožňuje se zástupcem, že účastník měl nepochybně právo požadovat, aby jeho výsledku byl účasten jím zmocněný zástupce Mgr. Petr Václavek. Nebyl však shledán žádný vážný důvod, aby se účastník k výsledku, na který byl řádně předvolán, nedostavil. Na straně účastníka řízení jako osoby, která měla v řízení vypovídat ve věci své žádosti o povolení k trvalému pobytu na území, a byla poučena o důsledcích nedostavení se k výsledku, tak podle žalovaného neexistoval žádný důvod ve smyslu § 87k odst. 1 písm. f) ZPC. V omluvě, kterou dne 29. 9. 2015 zástupce zaslal prvostupňovému orgánu, přitom jím uvedená tvrzení zástupce ničím nedoložil. Zástupce nijak neprokázal, že dne 30. 9. 2015 v 12:00 hodin měl skutečně naplánovaná jiná shora zmiňovaná jednání, a že se právě z tohoto důvodu výsledku u prvostupňového orgánu v uvedený den nemohl zúčastnit. Podle žalovaného pouhé tvrzení zástupce v jeho písemné omluvě bez doložení důkazů není dostačující. Žalovaný k tomuto poukazuje na judikaturu, a to usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2002, sp. zn. 29 Cdo 3063/2000, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2013, sp. zn. 4 As 78/2013, či ze dne 14. 5. 2009, sp. zn. 7 As 28/2009.

6. Podle žalovaného nebylo však povinností prvostupňového orgánu ověřovat, zda zástupce k jím uváděným jednáním je skutečně předvolán a zda se jich zúčastnil. Takovou skutečnost byl povinen doložit zástupce již spolu s omluvou z výsledku. Nelze pominout, že ve většině zástupcem uváděných „kolidujících“ jednáních se jeho účast dne 30. 9. 2015 ani nepotvrdila.
7. Žalovaný dodává, že ani k omluvě z výsledku a ani později v průběhu správního řízení, nebyl zástupcem doložen žádný důkaz o existenci jím tvrzených kolizí s jinými jednáními, současně omluva postrádala konkrétnější údaje, proč se výsledku nemůže zúčastnit. Nebyla tak doložena vážnými důvody, a z tohoto důvodu zástupcova žádost byla prvostupňovým orgánem zamítnuta podle § 87k odst. 1 písm. f) ZPC. V případě postupu podle uvedeného ustanovení prvostupňový orgán nemá podle žalovaného povinnost zabývat se v daném případě přiměřeností svého rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého či rodinného života cizince ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.
8. Žalobce v prvním žalobním bodu namítá porušení práva na právní pomoc podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a na spravedlivý proces, neboť za nemístný považuje argument žalovaného, že se žalobce mohl dostavit k výsledku i bez zástupce. Podle žalobce zástupce v dané věci zaslal prvostupňovému orgánu v pořadí první omluvu, včasnou, v ní uvedl konkrétní místa a specifikoval kolizní úkony, které mu bránily účastnit se žalobcova výsledku. Hájení práv jiných klientů je podle žalobce vážným důvodem, aby prvostupňový orgán vyšel v dané věci žalobci vstříc a stanovil mu nový termín konání výsledku. Postup obou správních orgánů žalobce proto považuje za obstrukční, jelikož žalobcovu žádost zamítly, aniž by se dotázaly na bližší specifikaci kolize zástupce. Žalobce za absurdní považuje polemiku obou správních orgánů, zda se zástupce opravdu účastnil jím uvedených řízení. Podle žalobce se oba správní orgány snaží osočit zástupce, že prodlužuje řízení. Žalobce k tomuto upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99. Pokud by žalobce či jeho zástupce chtěli

prodlužovat řízení, pak by neužili dne 1. 9. 2015 institut opatření proti nečinnosti, který v dané věci podali i vícekrát. Podle žalobce napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky podle § 87h odst. 1 písm. b) ZPC na vydání povolení k trvalému pobytu a současně požadavky správního řádu. Správní orgány tímto postupem porušily § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu, neboť nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozporu s ust. § 3 správního řádu, porušily též § 4 odst. 1 správního řádu, neboť správní řízení v době podání žaloby vedou přes dva roky, a rozhodly v rozporu s požadavky uvedenými v § 6 odst. 1 správního řádu na činnost správních orgánů.

9. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že správní orgány nezkoumaly otázku přiměřenosti podle § 174a ZPC. Podle žalobce se správní orgány dopustily přepjatého formalismu, když nevyhověly žádosti zástupce o stanovení nového termínu žalobcova výsledku a následně opětovně zamítly žalobcovu žádost, ačkoli výsledek žalobce lze považovat ze esenciální úkol. Správní orgány jsou v dané věci povinny zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého života žalobce. Zohlednit mají zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Argumentaci žalovaného, že zákon neumožňuje zkoumat přiměřenost, považuje žalobce za mylnou, protože podle žalobce zákon nezakazuje zkoumání přiměřenosti. Žalobce přitom žije na území České republiky s družkou a jejím nezletilým synem, sdílí s nimi společnou domácnost, je řádným druhem a otcem, a stará se o oba.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatuje, že napadené rozhodnutí splňuje požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 klade na odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný konstatuje, že v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodňuje, jak se vypořádal se žalobcovými odvolacími námitkami, z jakých důvodů je považoval za mylné či nerozhodné, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Podle žalovaného byla předmětná věc posouzena prvostupňovým orgánem správně a v souladu se zákonem, který žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu zamítl v souladu s § 87k odst. 1 písm. f) ZPC, neboť se žalobce bez vážného důvodu nedostavil k výsledku. Žalovaný k uvedenému odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na správní spis. Žalovaný navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.
11. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Z jednání, které se konalo u městského soudu dne 14. 12. 2018, se žalovaný předem písemně omluvil. Na jednání přítomná zástupkyně, které zástupce žalobce udělil substituční plnou moc, setrvala na žalobní argumentaci, nad rámec uvedených žalobních bodů uplatnila nové námitky. Předně namítla, že prvostupňový orgán vůbec nezjišťoval, zda se zástupce zúčastnil dvou úkonů na pracovišti cizinecké policie Křížíkova, které zástupce v omluvě uvedl. Dále namítla, že prvostupňový orgán se nezabýval tím, jaké měl zástupce žalobce aktuální možnosti, kolik řešil úkonů, zda měl možnost zajištění další substituce, či kolik v té době měl zaměstnanců, avšak přesto vyslovil, že se zástupce mohl nechat zastoupit na základě substituční plné moci. Též namítla, že prvostupňový orgán nevzal v potaz advokátní mlčenlivost, neboť zástupce nemohl sdělit prvostupňovému orgánu postupy v konkrétním jednání, které činil v předmětný den pro další osoby.

Rovněž namítla, že prvostupňový orgán byl dlouhodobě nečinný tím, že zástupci žalobce zaslal vyrozumění o tom, že neakceptuje jeho omluvu a nestanoví žalobci termín výslechu až dne 7. 12. 2015, tedy dva a půl měsíce po vydání opatření proti nečinnosti, a rozhodnutí vydal až v únoru 2016, což je pět měsíců poté, co žalovaný uložil prvostupňovému orgánu, aby do 30 dnů vydal rozhodnutí. Namítla, že prvostupňový orgán ignoruje závazný názor svého nadřízeného správního orgánu z předchozího zrušovacího rozhodnutí, avšak takový postup žalovaný aproboval. Závěrem namítla porušení čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a poté, co upozornila, že žalobce je otcem nezletilého dítěte, namítla rovněž porušení Úmluvy o právech dítěte, k tomuto poukázala na judikaturu.

13. K uvedeným námitkám, které byly zástupcem žalobce uplatněny při jednání, městský soud konstatuje, že byly uplatněny po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je proto považuje za opožděně podané, a proto k nim nemůže při přezkumu napadeného rozhodnutí již přihlížet (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).
14. Městský soud posoudil věc takto:
15. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 27. 2. 2014 udělil shora jmenovanému zmocněnci plnou moc. V jejímž druhém odstavci je uvedeno *„beru na vědomí, že zmocněný advokát je oprávněn si ustanovit za sebe zástupce a pokud jich ustanoví více, souhlasím, aby každý z nich jednal samostatně.“* Pod tímto textem žalobce plnou moc podepsal.
16. Dne 25. 7. 2014 advokát udělil substituční plnou moc Bc. M. J., která zmocnění přijala, takto: *„k zastoupení mého klienta N. N. H., nar. 10.12.1963 ke všem úkonům spojených s předvoláním ze dne 18. 7. 2014, na základě kterého bude proveden důkaz svědeckou výpovědí pana B. H., nar. X za účelem zjištění skutečného stavu ve věci správního řízení mého klienta vedené pod č. j. OAM-3971/TP-2014.“* Na hlavičkovém papíře advokátní kanceláře, na kterém je tato substituční plná moc podepsaná, jsou jmenováni čtyři advokáti: Mgr. et Mgr. Marek Čechovský, Ph.D., Mgr. Petr Václavek, dva spolupracující advokáti Mgr. Vratislav Polka a Mgr. Pavla Klimešová, dále šest koncipientů a dalších sedm právních asistentů.
17. Dne 7. 10. 2014 jmenovaný zástupce udělil substituční plnou moc M. V., která zmocnění přijala, takto: *„právní asistentce mé advokátní kanceláře, k zastoupení mého klienta N. N. H., nar. X, a to při všech úkonech spojených s jednáním, nahlížením a pořizováním fotografických kopií spisu.“* Jmenovaná toto substituční zmocnění předložila k protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 7. 10. 2014, který mimo jiné za žalobce podepsala.
18. Dne 26. 8. 2015 obdržel shora jmenovaný zástupce žalobce vyrozumění prvostupňového orgánu o provedení úkonu ve věci řízení o povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. b) ZPC, že dne 30. 9. 2015 v 12:00 hodin bude proveden výslech žadatele a jeho družky P. T. Q., za účelem zjištění skutečného stavu věci ve správním řízení. Toto shodné předvolání žalobce obdržel dne 1. 9. 2015 s odůvodněním, neboť *„výslech Vaší osoby považuje správní orgán za nezbytný z důvodu řádného zjištění skutečného stavu věci v rámci uvedeného správního řízení.“* V poučení byl žalobce upozorněn *„nedostavíte-li se bez vážného důvodu na toto předvolání, bude Vaše žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítnuta podle ust. § 87k odst. 1 písm. f) zák. č. 326/1999 Sb.“* Žalobcova družka P. T. Q. předvolání

k podání svědecké výpovědi na uvedené datum obdržela shodného dne jako žalobce, tedy 1. 9. 2015.

19. Podle doručky datové zprávy dne 30. 9. 2015 v 06:52:49 hodin do datové schránky prvostupňového orgánu byl doručen nikým nepodepsaný jednostránkový list formátu A4 s hlavičkou Advokátní kanceláře Čechovský & Václavek, datovaný dne 29. 9. 2015 a odeslaný v úterý dne 29. 9. 2015 v 15:56:32 hodin. Na něm je uvedeno jméno účastníka řízení, zastoupený shora jmenovaným zástupcem, nazvaný „Omluva“ s tímto zněním: *„Na základě předvolání ze dne 25.8.2015 pana N. N. H., nar. X a paní P. T. Q., nar. X, ve správním řízení vedeném pod výše specifikovaným č.j., nařízeném na 30.9.2015, v 12:00 hodin, na pracovišti MV ČR OAMP, na adrese Nad Vršovskou horou 88/4, Praha 10-Michle, se tímto účastník řízení z výše uvedeného úkonu zdvořile omlouvá, a to z důvodu kolize právního zástupce, který musí být ve stejném termínu přítomen na jednání u Městského soudu v Praze, na výsledku u OAMP Liberec, na dvou úkonech na Policii ČR Křižíkova, u výsledku svědků ve VV Litoměřice a při jednání na OS Praha východ. Za způsobené komplikace se tímto velmi omlouváme a zároveň Vás tímto zdvořile žádáme o stanovení nového termínu tohoto úkonu. Děkuji a jsem s pozdravem“* (zvýrazněná pasáž je zvýrazněna v omluvě, pozn. soudu).
20. Z úředního záznamu OAMP Liberec ze dne 30. 9. 2015 vyplývá, že se k výsledku naplánovanému na 8:30 hodin shodného dne nedostavil žádný zástupce Advokátní kanceláře Čechovský & Václavek. Ze zprávy Vězeňské služby České republiky ze dne 5. 10. 2015 vyplývá, že dne 30. 9. 2015 tato služba neeviduje vstup jmenovaného zástupce žalobce do objektu Vazební věznice Litoměřice. Dne 7. 10. 2015 Městský soud v Praze uvádí, že dne 30. 9. 2015 probíhalo pod sp. zn. 57T 9/2014 jednání, v němž zástupce žalobce měl vystupovat, ale podle předmětného protokolu z hlavního líčení z uvedeného dne jmenovaný zástupce žalobce se k Městskému soudu v Praze nedostavil, v substituci za něho přišel Mgr. Pavol Kehl. Dne 9. 11. 2015 Okresní soud Praha-východ sděluje, že dne 30. 9. 2015 nebylo u nich nařízeno žádné jednání, jehož by se jmenovaný zástupce žalobce zúčastnil.
21. Dne 7. 12. 2015 prvostupňový orgán sděluje účastníkovi řízení prostřednictvím jmenovaného zmocněnce, že k žádosti o stanovení nového termínu ze dne 29. 9. 2015, kterou fakticky obdržel dne 30. 9. 2015, *„nebyl doložen žádný doklad, který by věrohodně prokazoval výše zmiňovanou kolizi právního zástupce v den stanoveného termínu výsledku žadatele a výsledku svědka. Z tohoto důvodu správní orgán důvody uvedené v žádosti neakceptoval a žádosti o změnu termínu nevyhovuje.“* (zvýrazněná pasáž je zvýrazněna ve sdělení, pozn. soudu).
22. Dne 17. 12. 2015 jmenovaný zástupce udělil substituční plnou moc V. B., advokátní asistence, která zmocnění přijala, k zastoupení účastníka *„při všech úkonech spojených s nahlížením a seznámením spisového materiálu.“*
23. Prvostupňový orgán nad rámec uvedeného na str. 5 posledního odstavce odůvodnění rozhodnutí uvedl, že jmenovaný zástupce nebyl přítomen u žádného jednání, kolidujícího s výsledkem účastníka, jak bylo tvrzeno v nedůvodné omluvě. Žadatel se mohl k výsledku dostavit bez zástupce, či u výsledku mohl být přítomen substitut. Na str. 6 prvostupňový orgán uvádí, že žadatel, jeho družka a zmocněnec byli v dostatečném předstihu vyzooměni o plánovaném úkonu, proto omluvu z něj mohl zástupce doručit předem a nikoli fakticky v den konání výsledku.
24. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění.

25. Podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práva a svobod „Každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.“
26. Podle § 87k odst. 1 písm. f) ZPC „Ministerstvo vnitra žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže se žadatel bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.“
27. Podle § 169 odst. 2 ZPC „správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.“
28. Podle § 174a ZPC „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“
29. K námitce uvedené v prvním žalobním bodu, v níž žalobce brojí, že byl porušen čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, je třeba se nejprve zabývat otázkou, zda omluvu zaslanou prvostupňovému orgánu s žádostí o stanovení náhradního termínu lze považovat za podanou řádně a včas.
30. K zodpovězení této otázky lze ze správního spisu seznat, že předvolání k výsledku žalobce na den 30. 9. 2015 v 12:00 hodin bylo doručeno zástupci žalobce dne 26. 8. 2015, a dne 1. 9. 2015 žalobci i jeho družce. Přitom podle datové schránky až dne 30. 9. 2015 v 06:52:49 hodin se do dispozice prvostupňového orgánu dostal nepodepsaný a bez uznávaného elektronického podpisu jednostránkový list formátu A4 s hlavičkou advokátní kanceláře Čechovský & Václavek, datovaný dne 29. 9. 2015, který byl odeslán do datové schránky prvostupňového orgánu den před tím, v úterý dne 29. 9. 2015, a to v 15:56:32 hodin. V úterý byly přitom úřední hodiny prvostupňového orgánu od osmi do patnácti hodin. Lze proto konstatovat, že uvedený list, který obě strany považují za „omluvu“ a nerozporují ho, byl prvostupňovému orgánu odeslán již po úředních hodinách správního úřadu. Jmenovaná advokátní kancelář, jejímž jedním ze zakladatelů je právě jmenovaný zástupce, se již několik let specializuje zejména na právní zastupování cizinců v oblasti vyřizování jejich pobytových oprávnění. Lze si proto jen stěží představit, že by jí taková skutečnost, již jsou úřední hodiny odboru azylové a migrační politiky, jež často i osobně s jinými klienty navštěvuje a je rovněž běžně dostupně zjistitelné na internetu, nebyla známa. Proto lze důvodně předpokládat, že uvedenou „omluvu“ zaslal některý člen advokátní kanceláře prvostupňovému orgánu již s vědomím, že ji posílá po úředních hodinách uvedeného úřadu. Zasilatel „omluvy“ si proto musel být vědom, že zaměstnanec správního úřadu datovou schránku vyzvedne druhý den ráno, tedy v den konání plánovaného výsledku. Takto podanou omluvu, kterou prvostupňový orgán v podobě, v jaké mu byla doručena, ve prospěch žalobce akceptoval, rozhodně nelze proto považovat za včasnou. Tato „omluva“ je nejen neautorizovaná, nýbrž není řádná, zejména postrádá nezbytné náležitosti, jimiž jsou důkazy k tvrzeným v ní skutečnostem. Kromě toho ze

znění „omluvy“ není patrné, v jakém pořadí časové posloupnosti zástupce žalobce obdržel předvolání na tvrzených dalších šest kolidujících jednání, neboť zástupce žalobce o tom, že dne 30. 9. 2015 se má účastnit jeho výsledku se prokazatelně dozvěděl již dne 26. 8. 2015, tedy více než měsíc předem.

31. Povinností předvolané fyzické osoby bylo dostavit se ke správnímu orgánu, který ji předvolal, v čase a na místo jím určené. Pro případ, že by tak předvolaná fyzická osoba nemohla učinit, avšak výhradně pouze jen ze závažných důvodů, je povinna o tom předvolávající správní orgán bezodkladně vyrozumět, uvést důvody zakládající jejímu dostavení ke správnímu orgánu překážku a z požadované účasti se správnímu orgánu omluvit.
32. V daném případě v „omluvě“ žalobce nedoložil žádný, natož závažný, důvod, proč se sám, či v doprovodu jiného zmocněnce nemůže dostavit k jednání, ačkoli v předvolání byl výslovně upozorněn, že jeho výslech považuje správní orgán za nezbytný a současně byl poučený, že pokud se bez vážného důvodu nedostaví, pak jeho žádost bude zamítnuta. Přesto žalobce prostřednictvím zástupce nedoložil jím tvrzené skutečnosti nejen v „omluvě“, nýbrž ani následně poté, co na uvedenou skutečnost byl upozorněn zástupce prvostupňovým orgánem dne 7. 12. 2015 a ničeho nedoložil rovněž ani k žalobě a ani při jednání.
33. Žalobce i jeho zástupce přitom měli lhůtu delší než měsíc, aby svou předchozí neúčast na výsledku žalobce včas a řádně, tedy s doložením důvodů, proč se zástupce nemůže zúčastnit, prvostupňovému orgánu, doložili.
34. Ověření prvostupňového orgánu, že zástupce žalobce se neúčastnil jím zmiňovaných úkonů v „omluvě“ lze považovat ze strany prvostupňového orgánu za nadbytečné, neboť povinností žalobce prostřednictvím zástupce bylo doložit jím tvrzené důvody kolize již v „omluvě“. Na druhou stranu ze zpráv jednotlivých orgánů popsanych shora vyplývá, že ani na žádném úkonu, k němuž zástupce tvrdil, že se musí dostavit, a který mu koliduje s výsledkem žalobce, se osobně jmenovaný zástupce neúčastnil. Tvrzená účast na těchto řízeních je proto ze strany zástupce žalobce fabulující a takové jednání lze proto považovat minimálně za obstrukční a porušující § 17 zákona o advokacii č. 85/1966 Sb., ve znění pozdějších předpisů, které advokátovi ukládá povinnost postupovat tak, aby nebyla snižována důstojnost advokátního stavu, zejména aby neporušoval Pravidla profesionální etiky. Namítané hájení práv jiných klientů by sice bylo vážným důvodem pro stanovení nového termínu konání výsledku, avšak takové tvrzení nebylo v „omluvě“ zástupcem ničím doloženo. Prvostupňový orgán není povinen se dotazovat na specifikaci kolize zástupce, neboť je povinností zástupce kolizi předem řádně a včas doložit, aby mohla být omluvitelná.
35. S ohledem na uvedené skutečnosti se městský soud neztotožňuje se žalobcem, že v předmětné věci došlo k porušení práva na právní pomoc podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. práva na spravedlivý proces.
36. Neúčast řádně předvolaného zástupce žalobce nebránila provedení výsledku účastníka řízení. Osoba žalobce jako účastníka řízení byla při požadovaném úkonu, jímž byl v tomto případě výslech účastníka, nezastupitelná, neboť bez osobní přítomnosti žalobce nelze plánovaný úkon provést. Žalobci ale nic nebránilo, aby se dostavil k výsledku ke správnímu orgánu. Oproti tomu zástupce je při jednání zastupitelný. Úlohou zástupce je bránit zájmy klienta v řízení, tedy jak jeho hmotná práva, tak i práva procesní. Městský

soud si je důležitostí úlohy zástupce vědom, avšak je toho názoru, že zástupce může být při úkonu „nahrazen“ i substitučním zástupcem, s tím ostatně procesní předpisy počítají (srov. ust. § 33 odst. 3 správního řádu) a žalobce si toho byl podle znění plné moci ze dne 27. 2. 2014 i vědom.

37. Ostatně samotný žalobce nedoložil ničeho, co by mu bránilo se pro něj ke klíčovému úkonu osobně dostavit, popř. se substitutem zástupce, přitom institut substituce zástupce v předmětném řízení třikrát úspěšně využil. Substituční zmocnění zástupce udělil poprvé Bc. M. J., podruhé M. V., či potřetí V. B. Ve správním spisu proti užití institutu substituta žádný žalobcův nesouhlas rovněž není uveden. Tež v samotné „omluvě“ žalobce účast konkrétně jmenovaného zástupce u svého výsledku ani výslovně nepožadoval, taková skutečnost v „omluvě“ tvrzena není. Jak rovněž vyplývá z hlavičky advokátní kanceláře uvedené na substituční plné moci ze dne 25. 7. 2014 udělené Bc. M. J., jmenovaná advokátní kancelář, tehdy disponovala čtyřmi advokáty, šesti koncipienty a sedmi právními asistenty, celkem 17 lidmi. Zástupce žalobce rovněž nedoložil důvod, proč se úkonu, v jehož řízení v předchozích případech již uděloval substituce, se nemohl někdo z těchto členů advokátní kanceláře či jiná osoba včas naplánovaného úkonu zúčastnit. Byl si přitom vědom klíčového významu výsledku žalobce jako účastníka pro danou věc, jak i v žalobě zdůraznil, a se zřetelem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání má zásadní význam i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti účastníka (odmítnutí účastníka se dostavit k výsledku nebo nedostavení se účastníka bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu).
38. Časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání (procesních úkonů) zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro to, aby kterékoli již nařízené jednání (procesní úkon) bylo odročováno, neboť je na samotném zástupci, aby - bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného - nastalou kolizi podle své vůle a výběru řešil substitucí (§§ 16, 26 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii), jak je rovněž zmíněno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99.
39. Přítomnost zástupce (zvoleného či jeho substituta) u jednání je žádoucí a správní úřady by měly činit kroky směřující k zajištění zástupcovy přítomnosti u jednání. Je však také nutno vážit zájmy účastníků řízení (tedy i zájem žalobce) na rozhodnutí v přiměřeném čase (jakožto součásti práva na spravedlivý proces, kterého se také dovolává), které je garantováno čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (obdobně též čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikována pod č. 209/1992 Sb.). Není tedy možné paušálně trvat na tom, že účastník (právní laik) má právo na přítomnost svého právního zástupce u ústního jednání vždy. V případě, kdy je nařízeno ústní jednání ve věci, je věcí dohody mezi klientem a jeho zástupcem, zda bude zástupce u jednání osobně přítomen, či zda si ustanoví dalšího zástupce, nemůže-li být osobně přítomen, či dokonce zda svého klienta při jednání ponechá „bez zastoupení“.
40. Uvedený názor je v souladu s přístupem, který k právu na právní pomoc zakotvenému v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod zaujímá Ústavní soud. V nálezu z 30. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 2448/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), mj. Ústavní soud uvedl: „ze základního práva na účast při jednání, které je zakotveno v čl. 38 odst. 2 Listiny, a ze základního práva na právní pomoc, které je zakotveno v čl. 37 odst. 2 Listiny, nikterak nevyplývá povinnost obecného soudu přizpůsobovat režim řízení a jeho průběh představám a požadavkům účastníka řízení či jeho právního zástupce. Je na orgánech činných v trestním řízení důsledně sledovat účel trestního řízení, a vynaložit veškeré úsilí a prostředky, které jsou

jím ze zákona k dispozici, aby řádný výkon spravedlnosti nebyl ohrožován. Je v možnostech těchto orgánů, aby v konkrétním případě rozlišily situace, kdy je o odročení žádáno z obstrukčních důvodů, nebo kdy jsou zde jiné závažné důvody, které jsou svojí povahou natolik významné, že by odročení úkonu trestního řízení vedlo k porušení jiného základního práva..." (bod 37 cit. nálezu). Městský soud k tomuto podotýká, že citované závěry Ústavního soudu byly vysloveny sice v kontextu trestního řízení před soudem, v němž je potřeba osobní účasti obhájce u úkonů v řízení nejvyšší v porovnání s ostatními řízeními vedenými před orgány státu. Je tedy nasnadě, že, lze-li v určitých situacích činit úkony v nepřítomnosti obhájce v trestním řízení, tím spíše lze v obdobných situacích takto postupovat v řízení před správním úřadem za situace, kdy nebyla doložena omluva zástupce, jím autorizovaná, řádně a včas, byť to byla ve věci tzv. „první omluva“. K uvedenému lze odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 6 Azs 72/2009-131.

41. Žalobce se dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 28/2009-99, zmiňovaného výše. Tento rozsudek však na daný případ obsahově nedopadá, neboť v tamní věci se stěžovatelka před konáním ústního jednání z účasti na něm náležitě a včas omluvila a doložila důležitý důvod, pro který se tohoto jednání nemohla zúčastnit, a to ještě v ten samý den, kdy obdržela předvolání. Oproti tomu v předmětném řízení „omluva“ nebyla ani včasná ani náležitě doložena. Kromě toho městský soud v dané věci shora uvedenou úvahou, v níž zástupcovu „omluvu“ neshledal řádnou a včasnou, nevybočil z rámce přezkumu úkonů, jež zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu požaduje, neboť zdejší soud se zabýval všemi okolnostmi týkající se uplatnění „omluvy“ jednotlivě i ve svém souhrnu.
42. Žalobce dále namítá, že pokud by zástupce či žalobce chtěli prodlužovat řízení, tak by nepodali dne 1. 9. 2015 opatření proti nečinnosti. Jak bylo shora uvedeno, dne 26. 8. 2015 bylo zástupci doručeno vyrozumění, že dne 30. 9. 2015 se bude konat výslech žalobce jako účastníka a výslech jeho družky jako svědka. Pokud tedy v mezidobí dne 1. 9. 2015 zástupce podal návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti, pak městský soud neshledal takový návrh za racionální, neboť zástupce ode dne 26. 8. 2015 věděl o naplánovaném výslechu, ale přesto pět dnů nato podal zcela nedůvodně opatření proti nečinnosti v době, v níž nečinný prvostupňový orgán rozhodně nebyl, což nijak nesvědčí o konstruktivním přístupu k celé věci.
43. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky podle § 87h odst. 1 písm. b) ZPC na vydání povolení k trvalému pobytu a současně požadavky podle správního řádu (§ 2 odst. 3, 4; § 3, § 4 odst. 1 a § 6 odst. 1).
44. Podle § 87h odst. 1 písm. b) ZPC v rozhodném znění *„Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie1b), kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.“*
45. Podle § 6 odst. 1 správního řádu *„správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80).“*

46. Městský soud k uvedeným ustanovením konstatuje, že žalobce blíže nekonkretizuje, jaké konkrétní požadavky v předmětné věci podle něho žalovaný porušil.
47. Vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen nekonkrétními odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby.
48. Žalobce dále namítá, že správní orgány v rozporu s § 3 správního řádu nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, porušily § 2 odst. 3, 4 správního řádu a § 4 odst. 1 správního řádu, neboť nebyl žalobci stanoven nový termín.
49. Podle § 3 správního řádu *„nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“*
50. Podle § 2 odst. 3 správního řádu *„správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen „dotčené osoby“), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.“*
51. Podle § 2 odst. 4 správního řádu *„správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“*
52. Podle § 4 odst. 1 správního řádu *„veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.“*
53. K uvedeným ustanovením městský soud rovněž odkazuje na dispoziční zásadu a dodává, že nelze prvostupňovému orgánu klást za vinu, že ve věci žalobce nezjistil stav věci, když žalobce se k výsledku poté, co byl řádně předvolán, o své vůli nedostavil. Zásad spravedlivého procesu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) se proto nemůže dovolávat ten účastník řízení před obecnými soudy (jinými orgány veřejné moci), který, ač řádně a včas (§ 115 odst. 2 o. s. ř.) o jednání obecného soudu (jiného orgánu veřejné moci) uvědoměn, toto jednání zmeškal, a to pro příčiny tkvící v jeho nedostatečné procesní obezřetnosti nebo ten, kdo řádně a včasné uplatnění svých procesních práv zanedbal; totéž platí i v případech, spočívá-li nedostatek procesní aktivity či obezřetnosti na straně advokáta, jehož si účastník řízení před obecnými soudy (jinými orgány veřejné moci) zvolil a který za řádný výkon převzatého zastoupení podle zákona a pravidel svého povolání

odpovídá“ (obdobné stanovisko zaujal Ústavní soud i v usnesení ze dne 19. 11. 2002, sp. zn. II. ÚS 100/02), jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku shora zmiňovaném, č. j. 7 As 28/2009-99.

54. Pro úplnost nelze nezmínit, že žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí upozornil na judikaturu Ústavního soudu, Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu.
55. Jak uvedl Nejvyšší soud v usnesení z 22. 5. 2002, sp. zn. 29 Cdo 3063/2000 (dostupné na www.nsoud.cz) s odkazem na svou předchozí ustálenou judikaturu, „[o]mlouvá-li účastník (jeho zástupce) svou neúčast při jednání časovou kolizí s jiným soudním sporem, může být jeho omluva ve smyslu § 153b odst. 1 o. s. ř. důvodná jen tehdy, jestliže soudu oznámí také konkrétní údaje o tom, proč se nemůže jednání zúčastnit, zejména jaké jiné jednání mu brání v účasti (v jaké věci a u jakého soudu), kdy se o něm dozvěděl (že k němu byl předvolán dříve než k jednání, z něhož se omlouvá) a že časovou kolizi více jednání již nebylo možné vyřešit jinak (např. substitucí).“ Je tedy zřejmé, že posouzení důvodů omluvy, které provedly správní orgány v posuzované věci, nebylo nijak nepřiměřené ani nepředvídatelné. Jak vyplývá z výše uvedeného, omluva zástupce tyto legitimní požadavky nesplňovala, když zástupce takové konkrétní údaje nedoložil, a nevysvětlil, proč není možno zajistit u jednoho z nařízených jednání substituci jiným advokátem (koncipientem).
56. Námitky prvního žalobního bodu neshledal městský soud důvodnými.
57. Ke druhému žalobnímu bodu, v němž žalobce namítá, že se správní orgány nevypořádaly s přiměřeností dopadu do jeho soukromého života, městský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 Azs 295/2015-40, který se zabýval obdobnou otázkou přiměřenosti dopadu do soukromého života, takto: „[n]ámitku, že se městský soud nezabýval případným dopadem do soukromého a rodinného života, Nejvyšší správní soud odmítá jako nedůvodnou. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán „usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec [...] podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn[...].“ V posuzované věci je zřejmé, že žádost byla podána až po zákonné lhůtě, tedy v době, kdy k tomu stěžovatel již nebyl oprávněn. Proto správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, neboť k tomu nebyly splněny procesní podmínky.“
58. V předmětné věci městský soud odkazuje na § 169 odst. 2 ZPC, citovaný shora. V posuzované věci je zřejmé, že žalobce se k výsledku nedostavil. Správní orgány se namítaným případným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce zabývat nemohly, neboť k tomu neměly splněné procesní podmínky.
59. V dané věci nelze hovořit o přepjatém formalismu, neboť bylo na žalobci, aby svojí údajnou nemožnost dostavit se k výsledku řádně doložil, resp. aby si střežil svoje práva ve smyslu zásady *vigilantibus iura skripta sunt*.
60. Uvedenou námitku městský soud považuje za nedůvodnou.
61. Městský soud v předmětné věci shrnuje, že žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami žalobce a jeho rozhodnutí soud shledal věcně správným.

62. Vzhledem ke shora uvedenému městský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
63. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný správní orgán, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Městský soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2018

JUDr. Jan Ryba v. r.
předseda senátu